

b) nepovolil s tým súvisiacu výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ochrane prírody a krajiny, t.j. nepovolil v súvislosti s aplikáciou chemických látok podľa bodu a) rozhodnutia zraňovať, usmrcovať a rušiť chránené živočíchy.

Krajský súd po zhrnutí priebehu administratívneho konania, podstatných námietok žaloby a vyjadrenia k žalobe primárne posúdil, či boli splnené podmienky pre vydanie fiktívneho rozhodnutia o vyhovení žiadosti postupom podľa § 85 ods. 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny. Po oboznámení sa s obsahom spisu krajský súd konštatoval, že podmienky splnené boli. Poukázal na skutočnosť, že predmet konania bol vyčlenený z pôvodnej žiadosti, ktorá bola doručená správny orgán ministerstvu na konanie dňa 17. decembra 2013, i keď o širšom predmete. O tejto žiadosti žalovaný začal konať, keď vyrubil súdny poplatok, vyžiadal si stanovisko ŠOP SR, konal so subjektmi, ktoré sa do konania prihlásili a po zadovážení si stanoviska ŠOP SR č. 1112/2014 a následne po vyčlenení predmetu konania, ktorého sa daná preskúmaná vec dotýka žiadosťou z 24. februára 2014 pod č. 4851/2014-2.3. z 3. marca 2014 opätovne k predmetu konania žiadal ďalšie stanovisko ŠOP SR, ktoré bolo dňa 26. marca 2014 ministerstvu doručené. Na toto žalobca reagoval zotrvaním na svojej žiadosti listom doručeným ministerstvu dňa 10. apríla 2014. Skonštatoval, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, žeby žalovaný vo veci ďalej konal a až následne na oznámenie žalobcu, že započína s vykonávaním prác dňom 10. júna 2014, dňa 22. júla 2014 vydal negatívne rozhodnutie.

Podľa názoru krajského súdu z priebehu administratívneho konania je nespochybniteľné, že žalovaný o tejto žiadosti tvoriacej predmet daného preskúmacieho konania konal ako o žiadosti kompletnej a kvalifikovanej. Po celé toto konanie nespochybnil jej komplexnosť tak, ako teraz ju namieta vo svojom vyjadrení k žalobe a tiež, že ani nespochybnil, že sa jedná o žiadosť uplatnenú podľa § 85 v kontexte s § 28 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z.z. zákona o lesoch.

Záverom krajský súd uviedol, že sa plne stotožnil s názorom žalobcu, ktorý považuje za vecne správny, že nevydaním rozhodnutia v lehote podľa § 85 ods. 3 došlo k fikcii rozhodnutia, ktorým sa žiadosti vyhovel ex lege podľa § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny vzhľadom na splnenie všetkých zákonných podmienok tak ako ich predpokladá ust. § 85 ods. 1 a 2 zákona, t.j. jednalo sa o žiadosť v zmysle požiadaviek ochrany lesov podľa § 28, žiadosť obsahovala všetky zákonom predpokladané náležitosti, a že došlo k márnemu uplynutiu lehoty na vydanie rozhodnutia, preto obe rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania vo výške 70,- Eur pozostávajúcich z náhrady zaplateného súdneho poplatku.

Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že rozhodol na verejnom pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2014 za zákonom stanovených podmienok.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP (postupom súdu prvého stupňa bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom), v § 205 ods. 2 písm. d) OSP (súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v § 205 ods. 2 písm. f) OSP (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalovaný okrem vyjadrenia k jednotlivým hmotnoprávnym námietkam žalobcu, predovšetkým poukázal na skutočnosť, že po doručení výzvy súdu na vyjadrenie, nesúhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania a v lehote stanovenej súdom mu o tom zaslal vyjadrenie z 23. júna 2015.

Žalovaný konštatoval, že následne mu bol dňa 26. mája 2016 prekvapivo doručený rozsudok krajského súdu. Uviedol, že v uvedenom rozsudku sa na str. 9 konštatuje, že súd rozhodol na verejnom pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2014. Žalovaný však na toto pojednávanie predvolaný nebol. Uviedol, že možno išlo iba o chybu v písaní a v napadnutom rozsudku malo byť správne uvedené, že išlo o verejné vyhlásenie rozsudku.

Žalovaný má jednoznačne za to, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 96/2010 z 20. mája 2010, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne vyjadril vo svojom vyjadrení zo 4. júla 2016, v ktorom okrem iného uviedol, že rozsudok považuje za vecne správny a podané odvolanie za nedôvodné. Ďalej sa vyjadril k hmotnoprávnym námietkam žalovaného.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 OSP, a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP a podľa § 221 ods. 2 OSP vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v odňatí možnosti účastníkovi konania konať pred súdom.

Podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, ktorého účelom je umožniť oprávnenej osobe, aby bola prítomná na prerokovaní jej veci v konaní pred orgánom oprávneným o veci rozhodnúť. Podľa názoru odvolacieho súdu výraz "vec" v tomto prípade znamená celé konanie od podania žaloby až do jeho právoplatného skončenia. Základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy priznáva účastníkovi konania oprávnenie vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, čo napokon je premietnuté aj v ustanovení § 123 OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 249 ods. 1 OSP, konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou.

Podľa § 250f ods. 1 až 3 OSP, súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom, ak to účastníci konania zhodne navrhli, alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore s verejným záujmom. Súd môže vyzvať účastníka, aby sa vyjadril k prejednávaniu veci bez nariadenia pojednávania do 15 dní od doručenia výzvy. Súd môže k výzve pripojiť i doložku, že ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. Súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom aj

vtedy, ak zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu z dôvodov uvedených v § 250j ods. 3 OSP.

Z predloženého súdneho spisu súdu prvého stupňa odvolací súd zistil:

Poverená vyššia súdna úradníčka výzvou z 26. mája 2015 vyzvala žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe a na predloženie spisov s tým, aby sa vyjadril do 15 dní, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, pričom súd by v takom prípade rozhodol o žalobe bez pojednávania rozsudkom. Zároveň bol žalovaný poučený, že v prípade, ak sa nevyjadrí, bude sa predpokladať, že k prejednaní veci bez nariadenia pojednávania nemá námietky. Uvedená výzva bola vo vzťahu k vyjadreniu, či žalovaný súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250f ods. 2 OSP riadne doručená aj žalobcovi dňa 22. júna 2015, ktorý súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

Žalovanému bola výzva riadne doručená dňa 23. júna 2015, na ktorú reagoval podaním doručeným súdu dňa 26. júna 2015. V predmetnom podaní vyslovene vyjadril svoj nesúhlas s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, a trval na nariadení pojednávania v zmysle § 250g ods. 1 OSP za prítomnosti účastníkov konania.

Žalovaný sa teda v lehote ustanovenej súdom vyjadril, že s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania nesúhlasí. Krajský súd však aj napriek tomu rozhodol bez nariadenia pojednávania a vo svojom odôvodnení uviedol, že tak urobil za zákonom stanovených podmienok. Vyjadrenie krajského súdu, že rozhodol na verejnom pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2014 považuje odvolací súd za nesprávne, nakoľko zo spisu vyplýva, že sa pojednávanie nekonalo, len bol nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku na 26. apríla 2014.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa v danej veci nepostupoval v intenciách zákonného ustanovenia § 250f ods. 2 OSP, pretože zo spisu krajského súdu vyplýva, že žalovaný si svoju povinnosť, vyjadriť sa v stanovenej lehote splnil a neboli naplnené všetky podmienky potrebné pre rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania. Krajský súd tu pochybil a v takomto prípade pojednávanie nariadiť mal.

Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ tak krajský súd neurobil, svojím postupom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na vyššie uvedené, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a ods. 2 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, kde umožní účastníkom konania uplatniť ich procesné práva, opätovne posúdiť žalobu žalobcu a po dôslednom preskúmaní žalobcom uplatnených námietok znovu o jeho žalobe rozhodnúť a následne svoje rozhodnutie v spojitosti s odvolacími námietkami, aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492

ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.